

нуденъ да възсѣдна. Колко повече възлизаме на горъ, толкова се по чуватъ гърмежетъ на оръдията; чѣсто гърмѣтъ а по нѣвгашъ и залпъ; както се вижда боя се наченалъ с прѣдшнето ожесточение. Бързамъ колкото можъ. „Какво ще бжде туку да захъснеж?“ въртеше ми се безпбойно в главата. Въ първия турски карауленъ домъ се расположи шаба на 9 вй корпусъ и нѣколко души офицере. Изъ меду тѣхъ виждамъ Щабсъ — капитана Орѣшкова, койго притигналъ съ нашия обозъ *) (на Българското опълчение) Ефремова.

— Ти що щешъ тукъ? питамъ Ефремова.

— Какво да праж тамъ, за Бога, когато коня мисвѣсѣмъ невжрви!

Безъ да обършамъ внимание на тая му отдумка, азъ го молихъ да вжрви съ мене. Съ мене бѣше освѣнъ това, казакъ Хлюстиковъ.

Колко по близко до позицията, толкова по ясно се чуватъ артиллерийската стрѣлба, а по лека — лека и пушечината трѣскотня. Като стигнахме на една верста отъ зелената батарея (оная, на която ний отстъпихме отъ вжрглата още сутренъта), азъ тжртихъ рисъ. Отъ непреставното шишукане на куршунетѣ, не бѣше трудно да се усѣти че работата е горѣща. Рѣшава се въпроса: да или не. А стрѣлцитѣ още далекъ, пжктъ и пжтя не е лекъ: се на горѣ и на горѣ. До батареята още доста далекъ, а куршунетѣ свистжтъ и отъ лѣво и отъ дѣсно; очевидно, че турцитѣ съединяватъ двѣтъ си крила и се готвжтъ да ни нанесжтъ послѣденъ ударъ. Неволното чувство, което обвзема душата при такива сцени, кара човѣка да бърза на напрѣдъ, тамъ, дѣто се рѣшава грозния въпросъ.

— Ваше високоблагородие, тукъ не струва рисъ, трѣбва да се бѣга, инакъ ще ни убижтъ! Казва ми казака, като се качехме вжмъ батареята.

Дѣйствиелно, лѣти куршунъ като градъ. По настоящому азъ трѣбваше да отидж на батареята при Столѣтова

*) Всяка частъ отъ войската си има своя обозъ — керванъ който, кара отдиръ и най пужнитѣ ища. (прев.)